

СПОСТЕРІГАЧ

— Леро! — крикнула Дарина своїй подрузі.

Дівчина кинулася в кімнату на допомогу своїй напарниці, але силуети почали розчинятися в повітрі, як міраж, який закінчився. Дарина застигла на місці. Це було занадто для неї. Мало того, що вона зустрілася віч-на-віч зі старцем зі сну, так він ще розчинився з її подругою. Дарина про всяк випадок вщипнула себе за руку. Грані її свідомості між реальністю і вигадкою змішалися. Тепер вона не могла відокремити галюцинації від правди. Прийти до тями їй допомогла пляма крові на мармуровій підлозі, що залишилася на місці, де сиділа Лера.

— Що тут відбувається? — запитав Олег, заходячи в кімнату. — Ти кричала?

— Так, вони викрали Леру! — зі сльозами на очах відповіла Дарина.

— Хто? — здивувався Олег.

Він трохи забарився нагорі, протискуючись у вузький отвір між шафою і стіною, тому пропустив ефектне зникнення, після якого залишився тільки легкий туман і той дуже швидко розвіявся.

— Жінка рудоволоса зі старим, — відповіла Дарина.

Олег з недовірою подивився на дівчину.

— Але я не бачу іншого ходу. Ти бачила, куди вони її забрали? — запитав Олег.

Він обійшов кімнату по периметру. Біля полиць оперативник нахилився, щоб підняти з підлоги кулон «Кров ворона».

— Дивись, що я виявив, — звернувся Олег до Дарини. — Це випадково не той кулон, за яким полюють підозрювані?

Дівчина ствердно хитнула головою.

— Але чому вони його залишили? — здивувалася Дарина.

— Навряд чи залишили. Я припускаю, що вони його втратили. Можливо, він випав, коли рудоволоса жінка з подільником тікали з цієї кімнати, — припустив Олег.

Він сховав кулон в кишеню, а після ще раз обійшов приміщення в пошуках інших виходів.

— Тут немає інших потаємних ходів. Вони зникли в інший спосіб, — відповіла Дарина.

Олег щиро здивувався.

— Немає часу пояснювати, в цій будівлі ви вже нічого не знайдете. Навряд чи вони повернуться в розсекречене місце, — відповіла Дарина.

— Час в ситуації, що склалася дійсно важливий і, якщо ти мені розкажеш, про що іде мова, то я буду дуже вдячний. Ідемо, як раз по дорозі розкажеш, — запропонував оперативник.

Коли Дарина з Олегом почали підійматися по сходах, то почули знайомий звук розрядженої батареї на смартфоні. Вони спустилися назад і застигли в очікуванні повторного сигналу. Знову звук. Сигнал долинув з-за відчинених дверей. Дарина зазирнула за неї. Там на підлозі лежав смартфон Лери. Дівчина підняла телефон з підлоги. На ньому досі працював запис.

— Неймовірно, — зрадів Олег. — Валерія Анатоліївна велика розумниця. Швидше, — скомандував він Дарині, — нам необхідно прослухати весь запис.

Вони попрямували в автобус. Там виявилось досить тісно, тому що всі учасники операції розмістилися на першому ярусі, для отримання подальших вказівок. Але Олег вирішив поки не давати розпоряджень. Він під'єднав смартфон Лери до сервера, щоб запустити запис на прослуховування в загальні колонки, так її могли чути всі присутні.

Кожен по-своєму реагував на діалог чоловіка з жінкою. Хтось здивовано підняв брови, хтось посміхався, в інших в очах читався страх. Олег з кожним словом ставав все похмурішим. Одна Дарина спокійно сприймала

записану розмову. Дякуючи Мелетію, який підготував її мозок до сприйняття такої інформації.

— Що за маячня? — голосно промовив Олег і подивився на Дарину в пошуках відповідей.

Дівчина знизала плечима. Вона не відразу зрозуміла, як відповісти на питання оперативника.

— Це секта, — через кілька секунд викрутилася Дарина, — таємна секта в Києві. А кулон, який зараз у вас, є головним, як це сказати, предметом ритуалу.

Олег вийняв з кишені прикрасу. Він покрутив її, скривився, після чого поклав поруч зі смартфоном Лери.

— Отже, у нас є хороша новина, — підсумував оперативник. — Ми вийшли на слід тих, хто причетний до вбивства і, судячи з усього, не єдиного. Але на цьому гарні новини на жаль закінчуються. Ми не зможемо відстежити Валерію Анатоліївну, тому що вона немає передавача, а її смартфон у нас. Крім цього у мене немає поки версій де її шукати. Дуже шкода, що в розмові вони не згадали місце проведення ритуалу. Але ми все одно вичимо цю будівлю. Залишаю на місці групу техніків. Вам необхідно просканувати будинок на наявність потаємних підземних ходів, кудись же вони поділися втрюх. Можливо, по тунелю ми зможемо обчислити напрямок їх втечі.

Після свого монологу Олег прийняв рішення, що всім іншим на місці подій робити нема чого, тому екскурсійний автобус поїхав убік відділення. Дарина напросилася залишитися всередині спецавтомобіля, під приводом побачитися з батьком. Насправді вона вичікувала момент, коли зможе стягнути смартфон і кулон.

Св'ятоп'ятов очікував повернення оперативної групи на вулиці. Полковник стежив за ходом операції віддалено. На подив він не став, як минулого разу, кричати на свою доньку. Олександр Миколайович спокійно підійшов до Дарини.

— Я дуже турбувався за тебе і радий, що з тобою все добре. З Валерією Анатоліївною трапилася неприємність, але ми обов'язково її знайдемо.

Дарина здивувалася такій поведінці свого батька. Їй навіть здалося на секунду, що вся ця операція підлаштована, і Лера зараз вийде з дверей відділення зі словами: «Посміхніться! Вас знімає прихована камера».

Св'ятопятов поведився неприродно.

— У тебе все гаразд? — звернулася Дарина до батька.

— З урахуванням останніх подій — ні. Але я радий, що викрали не тебе. Валерія Анатоліївна досвідчена слідча. Вона не дасть себе образити. Я знаю, ви стали дуже дружніми. І боюся припустити, як ти зараз себе почуваш. Обіцяю, ми її знайдемо. А поки раджу їхати додому відпочивати. Для тебе це розслідування вже закінчилося.

Дарина зрозуміла, батько намагається стримати емоції, щоб скоріше відправити її в безпечне місце, якомога далі від центру подій. В принципі, вона не заперечувала, тим більше у неї вже був розроблений свій план.

— Добре татко. Я поїду додому. Відпочину поки. Але пообіцяй, як тільки ти отримаєш перші відомості про місцеперебування Лери, то одразу зателефонуєш.

Прийшов час дивуватися Св'ятопятову. Занадто швидко здалася його донька. Зазвичай з нею доводилося сперечатися, доводити свою правоту. Полковник готувався силою, якщо Дарина не погодиться самостійно залишити територію відділення, під охороною відвезти її додому. На щастя, Св'ятопятова задовольнила відповідь доньки, тому він вирішив не зациклюватися на темі її підозрілої швидкої згоди.

— Обіцяю, або я, або Олег обов'язково зателефонуємо тобі в разі новин про Валерію Анатоліївну.

— Дякую, — Дарина чмокнула батька в щоку і побігла убік спецавтомобіля.

По дорозі вона натрапила на Олега.

— Як, ви нас кидаєте? — з ехидною ноткою запитав оперативник.

— Так, Олександр Миколайович суворо наказав мені їхати додому, — відповіла Дарина.

— Розумію, — з посмішкою відповів Олег.

— Ще він сказав, що ви мені зателефонуйте, коли дізнаєтеся про місцеперебування Валерії Анатоліївни.

— Так? Ну, якщо Олександр Миколайович сказав, тоді так і буде, — відповів оперативник.

Дарина попрощалася з Олегом, після чого зайшла в автобус. Там на колишньому місці лежали смартфон, поставлений на зарядку, а поруч кулон «Кров ворона». Вона скористалася метушнею, щоб поцупити обидва цих предмети. Потім кулею полетіла до проїжджої частини ловити таксі, тому що весь день її возила Лера на своєму автомобілі.

Як тільки Дарина опинилася біля будинку, вона, не заходячи у квартиру, відразу ж пересіла у свій транспортний засіб. Вже через кілька хвилин її мініатюрний гольф розсікав тепле повітря київських доріг. Дарина поспішала на вулицю Ольжича. Через хвилин двадцять вона припаркувалася на узбіччі того самого зруйнованого фундаменту, де вперше відчула легкий стан ілюзії. Дарина схопила сумку і вискочила з автомобіля.

Занедбані руїни змінилися. Листя розпустилося, а перші кульбабки щільним оксамитовим килимом вкрили камені фундаменту. Дарина зробила кілька кроків. Вона не пам'ятала, ні як вони пройшли до прихованого будинку, ні куди необхідно ступати. Тоді для неї все, що відбувалося здавалося абсурдним. Звичайно, тепер вона шкодувала, що не запам'ятала комбінацію кроків по плитах.

Дарина почала переступати з каменя на камінь, точніше намагалася це робити, але щільні зелено-жовті зарості приховали майже всі виступи. Вона обійшла по периметру, потім навскоси, потім змієюю. Навіть пострибала на одній нозі. Нічого не відбувалося. Дарина злилася. Її серце шалено калатало. Ще коло, друге, у зворотному напрямку.

— Та що ж це таке !? — закричала вона.

Відчай взяв верх над злістю. Дарина сіла на зелену траву.

— Ну-у, де же-е ти-и? — запитала дівчина зі сльозами на очах.

Вона почала виривати траву з кульбабами, які перетворили в зарості колись лису землю. Від соку стебелів її руки стали липкими й брудними.

— Ну давай! Відкривайся! — Дарина з усього розмаху вдарила долонею по кам'яній плиті, яку вдалося очистити від рослинності. Нічого не відбулося.

— Давай, давай, давай! — кричала вона, вибиваючи своїм кулачком по каменю.

Рука на місці ударів почервоніла і почала боліти. Дарина не витримала, з очей ринули сльози.

— Мелетій, прошу, відкрий вхід, — тихенько попросила дівчина.

Вмить оточення змінилося. Різно настали сутінки. Начебто щільна хмара закрила сонце. Дарина відчула, що сидить на гладкому камені. Перед нею з'являвся прихований від всіх будинок наглядач. З приходом справжньої весни зовнішній вигляд будинку змінився, став менш похмурим. Те, що раніше виглядало як голе павутиння переплетених гілок, тепер розквітло рожевим кольором, пофарбувавши всю стіну в нижній відтінок. Кущі випустили дрібні жовті листочки, а по периметру соковито зеленіла трава.

Як тільки обриси стали чіткими, Дарина схопилася з холодного каменю. Назустріч їй відкрила двері низенька жінка, яка під час першого візиту приносила смачний чай. Жінка пропустила гостю всередину. Дарина забігла в знайому вітальню. Всередині нічого не змінилося. Все було на тих самих місцях, де і минулого разу. Мелетій зустрів Дарину, розташувшись в м'якому кріслі біля каміна.

Дарина присіла на диван.

— Дарино, вітаю. Не чекав вас побачити, — звернувся наглядач до гості.

— Я до вас за допомогою, — почала Дарина. — Леру викрали ті, хто причетні до вбивства дівчат.

Мелетій насупився.

Велінда, будь ласка, принеси примочку для забитої руки нашої гості, — звернувся господар будинку до ни-

зенької жінки, після чого повернувся до розмови з Дариною.

— Це сумно. Висловлюю вам своє співчуття, але чим я можу допомогти?

— Я сподівалася, ви допоможете відшукати місцеперебування Лери, — благальним голосом вимовила Дарина.

Мелетій заперечливо похитав головою.

— На жаль, я не маю права втручатися в справи людські. Якщо її викрали, це означає, така її та ваша доля, — спокійно відповів Мелетій. — До того ж я наглядач. У нас є здатність читати аури, але ніяк не шукати викрадених.

— Так. Я абсолютно з вами згодна, але якби її викрадення не супроводжувалося розчиненням в повітрі прямо у мене на очах, то я б до вас не прийшла.

— Розчиненням в повітрі? — здивувався наглядач.

— Саме такий ефект як у цієї будівлі, — підтвердила Дарина.

— Цікаво, розповідайте мені все по черзі, — зацікавився Мелетій.

— Коли ви сказали, що ефір «Кров ворона» сам введе нас на тих, кого ми шукаємо, то Лера вирішила провести спецоперацію. Вона знайшла в Інтернеті оголошення серед покупців. Якась особа шукала перстень з натуральним рубіном і гравіюванням всередині оправки. Нам пощастило. Це виявилася та сама жінка, яка відгукнулася в перший раз на моє оголошення. Та, на яку працював упир. Хлопець, який показав шлях до цього будинку. Так ось. Угода пройшла успішно, ми простежили за покупницею до старого занедбаного будинку на Подолі. Спочатку туди зайшла Лера з одним з оперативників. Незабаром він повернувся, а вона залишилася чекати всередині. Мене не влаштовував такий розвиток подій, тому я, порушивши наказ, пробралася в будинок і спустилася по сходах в пошуках своєї напарниці. Уявіть мій стан, коли я побачила, як Лера розчиняється в просторі разом з рудоволосою жінкою і старцем. Я навіть зробити нічого не встигла. До речі, одяг у нього схожий